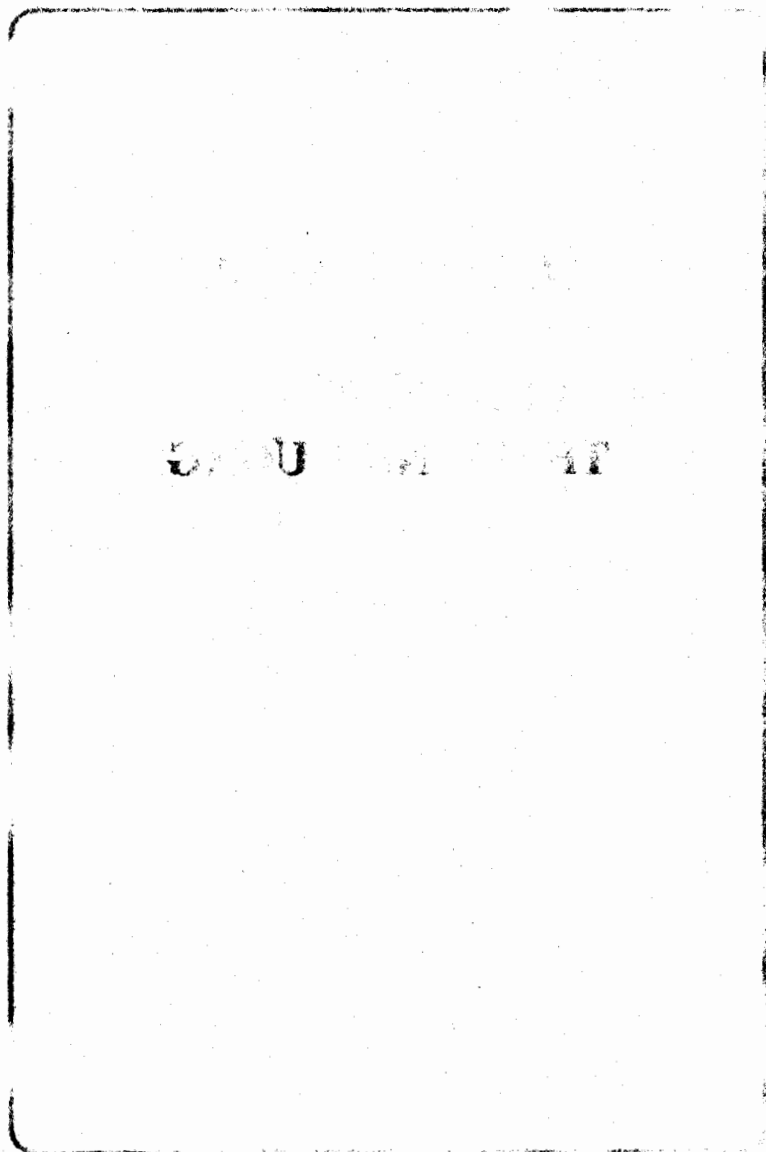

CHƯƠNG MỘT**LL12 CÔNG TÁC
THÁI BÌNH DƯƠNG**

Hồ tắm công cộng nằm trên con đường ra phi trường Cointrin của thành phố quốc tế Genève, Thụy Sĩ, vào mùa hè thiên hạ đông nghẹt.

Dân Suisse, hay nói chung người Âu, quý ánh nắng mặt trời không khác gì dân miền sa mạc quý nước. Một lẽ rất dễ hiểu, vì xứ họ quanh năm lạnh lẽo, nắng đem cho họ sự ấm áp dễ chịu. Không những thế, nắng còn làm cho màu da trắng tái của họ thành màu nâu đậm đà xinh lịch, vừa nói lên được cái giàu sang của kẻ có dư tiền, dư thì giờ đi chơi hè nghỉ mát.

Bởi thế mà thiên hạ đổ xô ra biển hoặc các hồ tắm. Và hồ tắm này bữa nay người đông như kiến.

Giữa cảnh người nằm dọc nằm ngang phơi mình dưới ánh thái dương, có một cô gái lạ lùng hơn ai hết, là in hình như cô trốn nắng, nằm núp mình dưới bóng một cây cổ thụ cách xa hồ nước. Cô ta mặc bikini màu đen có mấy đường viền vàng, nằm úp mặt trên chiếc nệm cao su. Chung quanh cô còn có năm bảy quyển sách. Không ai lưu ý đến sự hiện diện của cô ta, vì chỗ cô nằm thiếu ánh nắng, chẳng mấy người lui tới.

Thình lình từ trong nhà hàng có người bồi chạy ra lớn tiếng gọi giữa đám đông người:

- Ai là Mademoiselle Lyly, có điện thoại!

Hắn gọi mấy lượt chẳng nghe người lên tiếng, bèn đi đánh vòng khắp khu vườn và cuối cùng có một người đi theo hắn với vẻ hấp tấp vội vàng. Người ấy không ai khác hơn là cô gái lạ lùng kia.

Bấy giờ mọi con mắt đều chăm chú nhìn cô ta, vì giữa rừng người da trắng có một kiểu nữ da vàng. Nhưng da của cô trắng hơn những người trắng phơi nắng ở đây, một màu trắng tuyệt đẹp chớ không tái như dân Âu.

Mái tóc cô đen nhánh, dài và gọn sóng như đại dương những ngày êm ả. Gương mặt cô vô cùng mỹ lệ, vẻ mỹ lệ đài các của gái Á Đông, thân hình cao vừa tầm, với những đường cong tuyệt mỹ. Trong lớp áo tắm, xem cô không khác gì người đẹp đang trình diễn cuộc thi Hoa hậu và chắc chắn cô chiếm giải.

Vì dọc theo lối cô vừa đi qua, ngoài những đôi mắt chiêm ngưỡng, còn có tiếng huýt sáo của những chàng trai mắt phàn trầm tĩnh trước bóng sắc giai nhân.

Nhưng cô gái thì chẳng lưu ý đến rừng người trước mắt. Bước chân cô tuy uyển chuyển nhẹ nhàng, song không kém phần khẩn trương.

Trong nhà hàng, trước quầy bán rượu, người chủ quán đang cầm máy điện thoại trên tay, thấy cô đi vào với người bồi, liền ra dấu bảo cô vào phòng điện thoại dành cho thực khách.

Cô gái vừa cầm máy điện thoại thì đầu dây bên kia có tiếng một người đàn ông:

- A-lô! Đây Trụ Cờ Vàng ở Washington.

- A-lô! LL12 tôi nghe đây.

Có tiếng xuýt xoa và tiếng cười dòn tan ở đầu dây bên kia:

- Mùa này tìm được cô là tôi tài lắm đấy nhé? Cô phục tôi chứ?

Cô gái trề môi xí một tiếng với vẻ mặt bất bình giận dữ. Người ở đầu dây bên kia y như nhìn thấy được bộ điệu ấy, giọng cười ông ta càng to hơn:

- Chắc cô giận tôi phá đám, không để yên cho cô tắm nắng như đầm chứ gì?

Cô gái phụng phịu không trả lời. Người đàn ông biết cô ta đang giận, song ông ta giả lơ không biết, nói chọc:

- Tắm piscine người đông nghẹt, nước bẩn, có gì mà ham? Tắm biển mới thú chứ?

- Ai chả biết điều đó.

- Vậy mà có người không thích đi tắm biển mới kỳ chứ!

- Ai không thích đi tắm biển đâu?

- Cô thích à? Hay lắm! Mai cô lấy chuyến bay đi Bangkok tắm biển Thái Bình Dương.

- Hả? Chef bảo sao? Tôi phải đi Bangkok ngày mai?

Bây giờ thì cô gái không còn bộ điệu nhí nhảnh nữa, sắc mặt cô vô cùng trầm trọng, cô hỏi bằng giọng khẩn trương.

Người ở đầu giây bên kia cũng không còn cười. Ông ta nói gần như ra lệnh:

- MN15 đón cô tại khách sạn Hilton và sắp đặt chương trình cho cô. Chiều nay TV29 sẽ mang tới nhà cô giấy thông hành và vé máy bay. Chào! Chúc may mắn!

- Ở Thái Lan có MN15, tại sao tôi phải đi bên ấy?

Câu nói chót của cô chỉ cô nghe, vì đầu dây bên kia đã cúp.

Cô gái cau mày, buông điện thoại xuống, thở hắt một hơi

dài, lấm bầm một mình:

- Mùa này mà bắt người ta đi Bangkok, nóng thấy mồ!

Khách sạn Hilton là khách sạn sang trọng nhất hoàn cầu, một loại khách sạn đắt tiền, chỉ du khách giàu có Âu Mỹ mới dám đặt chân tới. Phòng ngủ từ US\$200 trở lên mỗi ngày, và khách trọ còn bị đập đổ từ thức ăn thức uống.

Có thể nói, đó là nơi cho người giàu trút tiền, mà cũng có thể nói đó là chỗ để họ làm ra tiền, vì là nơi hò hẹn của các tay kỹ nghệ gia, đại thương gia bàn bạc việc thương mại.

Đương nhiên một khách sạn sang trọng và tiện nghi bậc nhất thì nơi đó cũng là chỗ cho những con người quan trọng trong xã hội, những chính trị gia, v.v... Và đương nhiên, nơi nào có họ là nơi đó trở thành ổ gián điệp.

Sáng hôm ấy trên chuyến bay từ Genève tới, có một thiếu nữ Á Đông dung nhan mỹ miều trong lớp Âu phục thật sang trọng vừa bước xuống xe Car của khách sạn, thì người quản lý từ trong chạy ra đón đả chào hỏi:

- Bà là Mrs. Dumas phải không? Đã có phòng dành sẵn cho bà.

Đương nhiên hẳn là người Thái, hẳn nói chuyện với nàng bằng tiếng Anh. Song thiếu phụ tên Dumas chính là Lyly, đáp lại bằng tiếng Thái:

- Vâng, chính tôi là bà Dumas. Thế ra đã có phòng dành sẵn cho tôi rồi à?

Nghe nàng nói tiếng Thái, viên quản lý cười vui vẻ:

- Té ra cô là người đồng hương với tôi?

Lần này hẳn nói tiếng Thái và gọi nàng bằng cô, vì thấy nàng quá trẻ.

Lyly nhoẻn miệng cười không đáp. Nàng bước theo viên quản lý vào khách sạn sau khi chỉ phu khuân vác hành lý của nàng.

Trong khi những khách trọ mới tới đều phải làm thủ tục ghi danh nơi quầy tiếp khách thì Lyly được viên quản lý trao chìa khóa phòng và nói:

- Mọi thủ tục của cô đã có bạn cô làm thay. Xin cô theo người bồi về phòng số 615, tầng thứ sáu.

- Cám ơn ông lắm!

- A, tối nay khách sạn có tổ chức Reception cho du khách. Nếu cô không mệt lắm về cuộc hành trình, xin mời tới phòng khánh tiết tham dự. Chương trình bắt đầu từ 20 giờ, có ban ca vũ nhạc giúp vui.

- Thế à? Để xem tôi có rảnh không? Dù sao tôi cũng cám ơn ông đã báo tin.

Nàng vừa nói vừa theo người bồi đi về phía thang máy. Quầy tiếp khách giờ ấy thân chủ khá đông, nên có rất nhiều đôi mắt chăm ngó nhìn theo nàng, trong đó có viên quản lý. Lyly biết rõ điều đó, vì nàng thừa biết mình đẹp.

Và cũng như tất cả những người đẹp trên thế giới, được đàn ông nhìn càng nhiều nàng càng thích thú yêu đời, cơn mệt mỏi của cuộc hành trình dài 18 giờ trên phi cơ như qua đi.

Lên lầu sáu, đến phòng 615, người bồi thấy cửa phòng mở sẵn nên nhường nàng vào trước. Nàng vừa bước qua ngưỡng cửa vụt đứng sững lại, reo lên:

- Eo ơi, chị Mỹ Nương mà em tưởng cô gái Thái nào chứ?

Dĩ nhiên nàng nói tiếng Việt, người bồi không hiểu nàng

nói gì? Hắn cũng ngạc nhiên không kém khi thấy trong phòng có sẵn một cô gái tuyệt đẹp trong y phục Thái đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế bành.

Người đẹp bên ngoài vừa reo lên, thì người đẹp bên trong đã đứng lên chào tới... Cả hai ôm chầm nhau, vui cười tíu tít.

Người bồi đã xong phận sự sắp xếp hành lý vẫn chưa chịu đi, mặc dù My Nương đã nhanh nhẩu nhét vào tay hắn tiền lì xì.

Thấy hắn cứ mãi đứng xơ rơ trong phòng, My Nương bực mình đuổi hắn:

- Chú đi được rồi! Có cần gì chúng tôi sẽ nhận chuông gọi chú!

Dĩ nhiên nàng nói tiếng Thái quá rành, hắn buộc lòng phải lui gót, song đôi mắt vẫn len lén nhìn hai người đẹp một lần chót mới chịu khép cửa lại.

Chờ hắn đi khuất, Lyly mới lên tiếng hỏi bạn:

- Vụ gì mà Chef bảo em qua gặp chị khẩn cấp quá vậy?

My Nương không đáp, xô nhẹ bạn ra, nói:

- Khoan đã, để em ngắm chị một lúc cho sướng mắt. Mỗi lần gặp chị, thấy chị trẻ hơn lần trước. Trời ơi, chắc là bao nhiêu đàn ông trên thế giới phải khổ vì chị dài dài.

Lyly cười híp mắt:

- Bộ mình tử tế lắm sao mà nói người ta? Chị đã giết mấy chàng nước này rồi?

- Sơ sơ một triệu thôi.

Cả hai cười xòa. My Nương khóa cửa cẩn thận, rồi kéo bạn đến ngồi nơi thành giường với mình, một tay choàng vai bạn, miệng kề vào tai bạn thì thầm:

- Công tác lần này vô cùng quan trọng, Chef mới gửi chị qua đây giúp em. Vì trong bọn mình chỉ có chị mới tài sắc vẹn toàn, nói nhiều thứ tiếng. Và chỉ có chị mới làm được việc này.

- Xạo hoài! Bộ chị không đẹp, không nói nhiều thứ tiếng à? Còn TC2, TL10, HL25 chẳng đẹp, chẳng nói nhiều thứ tiếng à?

- Vì bọn kia không biết tiếng Thái!

- Còn chị?

- Em biết tiếng Thái mà không biết tiếng Nga. Thấy chưa? Chỉ có chị mới vừa biết tiếng Thái vừa biết tiếng Nga.

- Tại làm sao phải biết hai thứ tiếng ấy? Chef lúc nào cũng lấy cớ nọ cơ kia để bắt em đi Đông đi Tây.

Nàng nói câu ấy như trách người vắng mặt, mà thật sự torng lòng vô cùng hả hê vì thấy mình được giao nhiệm vụ quan trọng.

My Nương không rõ tâm lý bạn, vội vàng an ủi:

- Chị đừng trách ông già, tội nghiệp ông! Việc phục quốc giờ đây ông chỉ trông cậy vào bọn mình.

Lyly cười:

- Nói vậy chớ ai trách Chef làm chi? Việc thế nào, chị cho em rõ.

- Bắt đầu từ giờ phút này, chị đóng vai trò cô gái Thái, hoàn toàn nói tiếng Thái, hoặc tiếng Anh, Pháp, Đức chi chi cũng được, ngoại trừ tiếng Việt và tiếng Nga cấm không được nói.

Lyly nheo mắt hỏi bạn:

- Thế à? Rồi sao nữa?

- Chị mang thông hành với cái tên Madame Dumas Charoan Saranya phải không? Tức là gái Thái lấy chồng Thụy Sĩ phải không?

Lyly cười khi:

- Ông già thay tên đổi họ em liền liền, em thắc mắc làm chi? Lần này ông cho em làm gái Thái lấy chồng Thụy Sĩ, vui quá!

My Nương nhú mày:

- Chị không thắc mắc, nhưng em thắc mắc. Không hiểu tại sao Chef cho chị làm vợ một ông Thụy Sĩ, lại muốn chị chinh phục một tên Nga? Em tự hỏi...

Lyly ngắt lời bạn kèm với một nụ cười tuyệt đẹp:

- Đàn ông Âu Mỹ mê đàn bà hơn con gái. Chef cho em làm đàn bà để dễ dàng chinh phục hẳn. Và lại nếu cho em làm gái Thái, thì ở Hotel trên đất Thái phải làm cho thiên hạ thắc mắc.

- Nhưng cho chị làm đàn bà ở Hotel một mình không chướng sao? Nhớ hẳn hỏi chồng chị đâu thì sao?

- Dễ ợt! Em chỉ có việc nói chồng ở Suisse, em đi chơi một mình.

Thấy bạn vẫn chưa giải tỏa thắc mắc, Lyly nói thêm:

- Em sống nhiều năm trên đất Suisse, giao thiệp nhiều giới Âu Mỹ, em biết rõ điều này: Đàn ông họ mê đàn bà chứ không mê gái tơ. Vì theo họ, đàn bà mới trưởng thành về mọi phương diện, giàu kinh nghiệm trong việc đời, trong tình ái, nhan sắc cũng phát triển trọn vẹn hơn, đi đứng giao thiệp cũng chừng chạc quý phái hơn. Còn việc đàn bà họ đi đây đi đó ở Hotel một mình là thường, ngay cả việc giao thiệp với đàn ông cũng rất tự do và cởi mở.

My Nương gật đầu ra chiều hiểu ý:

- A, nhờ chị giải thích em mới hiểu ý ông già. Chị thông minh quá, hèn chi ông mới chọn chị giao việc lớn.

Lyly xí một tiếng, thúc vào hông bạn:

- Thôi đừng cho tớ đi tàu bay giấy! Mọi chương trình do chị sắp đặt, em như con cờ! Vậy ai thông minh được tít nhiệm Chef chứ?

My Nương cười lả chã:

- Em chả sắp đặt chi ráo! Mọi chương trình do ông già ra lệnh cho em, em lập lại chị nghe.

- Thôi được! Kể tiếp đi!

- Khách sạn này nay mai sẽ có tên Nga tên Korsakow, giả làm người Đức, mang thông hành Tây Đức với cái tên Hans Meier, sang đây nghỉ mát. Ông già chỉ cần chị làm quen với hẳn, theo dõi hẳn, báo cáo.

- Chỉ có thể thôi à?

- Chỉ có thể thôi!

- Hẳn là tên Nga đặc biệt lắm sao mà em phải theo dõi?

- Đương nhiên là phải đặc biệt! Hẳn là Cố Vấn đặc biệt của bọn Cộng Việt Nam, vừa từ Saigon lộn về Moscou liền lấy giấy tờ giả sang Bangkok. CIA biết tin này, báo cho ông biết. Ông già phải tức tốc gửi chị sang đây để điều tra xem hẳn làm gì ở đây? Chắc chắn là không có lợi cho quân phục quốc của ta ở mật khu.

Đôi mắt Lyly rục ánh vui mừng:

- Ôi, con cá to đấy! Bắt được cá to mặc sức mà ăn!

- Ừ! Chef thả mồi vừa thơm vừa đẹp để câu cá to đấy!

Nói xong câu ấy, My Nương cười lớn. Lyly chọt vào nách bạn. My Nương nhột la oái oái:

- Chịu thua! Để yên người ta mới kể tiếp cho nghe chứ!

Lyly phì cười:

- Kể đi! Nhớ là đừng nói xằng là nguy với em đấy nhé!

- Tất cả y trang của gái Thái em có mang sẵn theo đây một vali để chị cần dùng. Chị đã rõ vai trò và công tác mình làm. Còn mật hiệu để nhận người đồng bọn, mật hiệu lúc điện thoại và số điện thoại của em thì thế này. Chị cần em điều gì có thể liên lạc với em bằng điện thoại, em sẽ tới ngay.

Nàng nói xong đứng lên xách Vali quần áo tron cho bạn và tờ giấy ghi mật hiệu và số điện thoại rồi nói tiếp:

- Chị học thuộc lòng tờ giấy này nhé? Tốt hơn là không giữ nó trong người.

Lyly học nhanh những gì ghi trên giấy, rồi xé giấy trước mặt bạn, nói:

- Thuộc rồi! Ai thêm giữ làm gì cho chặt "bóp".

My Nương từng nghe Chef kể Lyly có tài nhớ nhanh và nhớ dai, cho nên gặp những công tác coi trọng hồ sơ giao cho nàng, được nàng ghi lại y vanh vách, không khác gì có một bản photocopie.

Từ năm năm qua, từ khi "Đảng Phục Quốc Việt Nam" thành lập, cơ quan tình báo gián điệp là cơ quan quan trọng của đảng, lấy tên là "CPQ" (Cờ Phục Quốc) ra đời, do Chef của họ biệt danh là Trụ Cờ Vàng đứng đầu, với sự cộng tác của 25 bà từ 50 đến 60 tuổi, và 30 giai nhân từ 18 đến 30 tuổi. Cơ quan này hợp tác với CIA của Mỹ và được sự giúp đỡ tài chánh của chính phủ Hoa Kỳ, trụ sở đặt tại Washington.

My Nương và Lyly được tuyển dụng là nhân viên cùng lúc. Cả hai cùng học chung khóa huấn luyện sáu tháng về ngành gián điệp ở Washington. Sau đó mỗi người một trọng trách vùng. Lyly trở về Suisse trong lớp người tỵ nạn Việt Nam bình

thường trên đất Suisse. My Nương trở về Bangkok hoạt động tại đó, và những nhân viên khác từng tỵ nạn xứ nào, trở về xứ đó và nhận lệnh từ Washington.

Vì là cơ quan tình báo gián điệp nên được thành lập hết sức bí mật. Đồng bào tỵ nạn chỉ nghe biết "Đảng Phục Quốc Việt Nam" chứ không bao giờ nghe nói đến cơ quan CPQ của Việt Nam.

Người có biệt danh "Trụ Cờ Vàng" là một chính trị gia nổi tiếng thời Đệ Nhị Cộng hòa. Từ ngày nước mất vào tay cộng sản, ông im hơi lặng tiếng. Đồng bào tưởng ông như đã chết. Không ai ngờ ông tái xuất trên chính trường với cái tên Trụ Cờ Vàng! Và việc tuyển dụng nhân viên của ông cũng rất ly kỳ.

Năm năm về trước, đồng bào tỵ nạn đọc báo chí Việt ở hải ngoại đều thấy hai mục tin:

Mục thứ nhất: "*Cần tuyển nữ lão nhân từ 50 đến 60 tuổi, sức khỏe an khang, để trông coi nhà cửa, lương hậu, nuôi ăn ở tử tế.*"

Mục thứ hai: "*Cần tuyển dụng phụ nữ Việt Nam có nhan sắc, nói nhiều thứ tiếng, từ 18 đến 30 tuổi, để làm chuyên viên mỹ phẩm cho thị trường quốc tế Âu Mỹ, lương hậu, du lịch thường xuyên.*"

Dĩ nhiên hai mục ấy vừa đăng lên báo thì có vô số người nộp đơn. Về phía nữ lão nhân thì khá nhiều. Vì hiện nay con số người tỵ nạn bỏ nước ra đi nhiều bà đi một mình, không con cháu thân quyến, nên rất muốn công việc giữ nhà cho một gia đình đồng hương.

Phụ nữ trẻ đẹp nói nhiều thứ tiếng càng không thiếu. Vì người Việt Nam ngày nay sống rải rác khắp hoàn cầu, con cái họ tất nhiên phải học nhiều thứ tiếng ngoại quốc. Thành ra

cuộc tuyển lựa thật kỹ. Mà những người được tuyển ngoài những điều kiện đã nêu trên báo, họ phải qua cuộc điều tra lý lịch đúng là người quốc gia chống cộng triệt để, có tâm phục quốc, nhiều can đảm, biết kỷ luật, kín đáo, thông minh, khôn ngoan, v.v...

Sau nhiều tháng điều tra, nguyên đơn được mời đến Washington một tháng để qua nhiều cuộc khảo thí nói trên. Sau đó người có biệt danh Trụ Cờ Vàng mới đưa ra mục đích then chốt của cơ quan CPQ, thu nhận họ làm nhân viên sau khi buộc họ phải tuyên thệ trung thành với chủ nghĩa quốc gia chống cộng.

Đương nhiên họ được trả lương rất hậu, như lương nhân viên CIA Mỹ và việc làm của họ bề ngoài nhàn nhã y như lời rao trên báo. Nhưng việc chính của họ là công tác tình báo và gián điệp.

Đặc biệt cơ quan này cho đến nay chỉ tuyển dụng phái nữ. Người được tuyển đều mang một tên bằng số thứ tự ngày gia nhập. Ví như Lyly tên 12, còn LL là viết tắt tên nàng. My Nương là MN15, v.v...

Trong sáu tháng trời, họ được huấn luyện ngành gián điệp và tình báo như người gián điệp quốc tế. Họ còn học thêm nghệ thuật cải trang và một ít võ học phòng thân.

Bởi thế mà khi được giao nhiệm vụ ở chốn hiểm nguy nào họ đều không từ nan, không sợ hãi, lại có phần vui thích nữa.

Thấy bạn vẫn chưa chịu ra về, nét mặt suy tư trầm ngâm, Lyly hỏi:

- Chị đang nghĩ gì đấy?

My Nương vẫn thấp giọng:

- Nghĩ đến nghề nghiệp tụi mình, nghĩ đến Chef, nghĩ đến

ngày toàn dân đuổi được loài quỷ đỏ... Nghĩ đến tên Nga tóc vàng, râu quai hàm, tuổi trung niên mà chị phải tìm... Nhớ rõ chứ?

Lyly gật đầu. My Nương bước gấp ra cửa. Thành linh nàng xoay mình nhào tới hôn lên má bạn, nói lớn:

- Nghĩ đến một lúc nữa đây chị biến thành người đẹp Thái cho thiên hạ nhìn sướng mắt. Ước gì em làm đàn ông!

Lyly đẩy bạn ra ngoài, cười rạn rở:

- Chị mà làm đàn ông chắc dê xồm không chỗ nói!

Tiếng cười của hai người đẹp ngân vang giữa hành lang trong vắt như tiếng thủy tinh khua.

My Nương đi rồi, Lyly sắp xếp quần áo vào tủ. Nàng ướm thử mấy bộ áo Thái, thấy vừa vặn theo thân người mình, lòng vừa vui thích vừa thăm phục bạn đã khéo chọn ni tắc, lại thêm màu sắc rất hợp ý mình.

Việc đâu ra đó, nàng xem giờ, thấy đã 11 giờ trưa. Giờ này nàng không biết làm gì, nên thay áo tắm, rời phòng, lấy thang máy xuống tầng dưới nơi có hồ tắm của khách sạn.

Nàng lập sẵn chương trình cho mình: Sáng này sẽ bơi nửa giờ cho khỏe người, rồi trở về phòng gọi bồi mang thức ăn qua loa. Sau đó sẽ ngủ một giấc cho tươi tỉnh tinh thần. Tối nay sẽ ăn diện thật đẹp tham dự Réception của khách sạn, tìm xem tên Nga đã đến đây chưa?

Nàng bước ra hồ tắm. Giờ này chỉ có dăm ba người bơi trong hồ nước, dăm ba người nằm phơi nắng trên ghế dọc theo sân cỏ. Đương nhiên họ đều là dân da trắng.